

U l o m k i.

Spisal Sevničan.

Korespondenta z bojišča.

»V prvem hotelu »pri rumunskem kralju« v Bukareštu je sedel za rusko-turške vojne v bližini gorke peči suhljat možiček ter hlastno povžival dišečo pečenko.

Zunaj je bila huda zima, in naletaval je sneg. »Hola natakak! še jedno butiljko burgundca!«

Sedaj stopi v gostilno debeluhast, elegantno opravljen mož; zapazivši gospoda pri peči, vzklikne: »Bog vas živi, kolega! to vam je prava pravcata zima! — Toda lačen sem, lačen! Natakak! prinesite mi porcijo angleškega beefsteaka, pa kri se mora iz njega cediti — rdeča kri, čujte!« Na to prisede.

»Imate li kaka poročila iz Šipke?« vpraša sedaj baš došli vojni poročevalec angleškega lista »Times« suhljatega možička, vojnega poročevalca dunajskega židovskega lista.

»Hud boj danes v Šipki, hud boj. Turki prodirajo, družega ne vem!« —

»Dobro, dobro, Turki prodirajo. Natakak, butiljko najboljše kapljice in kavjara mi prinesite, toda pravcatega astrahanskega. — Tako, brate, trčiva na turško zmago. Alah jim pomagaj!« — »Pomagaj!«

»Sedaj pa na delo. »Times« bode že nestrpna, kajti od predvčerajšnjega dne nisem odposlal poročila. Oj, kako se bodo radovali rojaki ob Temzi! Pobiti dam 2000 Rusov!«

»Kaj, 2000?«

»Dragi moj, Angležem se nikoli dosti Rusov ne pobije.«

In skoval je izza gorke peči bralcem svetovnega lista »Times« brzovav z bojišča — laž. Laž? — oj, da bi bila! Ali ni bila povsem laž; kajti isto noč je zmrznilo v Šipki preko 500 ruskih bojnikov.

Plesalka.

Na pustnem plesu sem bil ter se kakor običajno zabaval. Posebno neka črnooka, nežna krasotica me je vrlo zanimala. Občudoval sem njeno gibčnost ter čudovito vztrajnost, kajti plesala je zaporedoma vse plesne, kar jih je bilo zabeleženih na plesnem redu.

Zadnji ples je bil končan; še so mi šumeli po ušesih poskočni glasi vojaške godbe, in šetajoč se s svojo plesalko po gladkem parketu, sem jo skušal zabavati, hoteč ji dokazati prijetnosti skupnih pomladanskih izletov na kmete. Ona pa mi odgovori: »Na kmete pa jaz ne hodim; vse vasi leže predaleč od Oseka.« —

»Torej še niste bili peš v Čepinu, Sarvašu ali Valpovem?«

»Kaj li mislite, kako bi mogla tako daljavo peš hoditi? Vi se norčujete!«

»Ne norčujem se. Danes ste gotovo vi največ plesala, niti jednega plesa niste zamudili; niste li utrujena?«

Ponosno je dvignila glavico, rekoč: »Res je, največ sem plesala; toda trudnost na plesu? Smešno!«

»Dobro! Ali pa veste tudi, koliko daljavo ste danes premerili, na prstih skakaje v tesni obleki? Dovolite, da vam predočim to daljavo s številko? Nič manj nego okroglih trideset kilometrov ste preplesali, t. j. daljavo od Oseka do stolice »prvega Slovana,« prevzvišenega vladike Strossmayerja, do Djakovega.«

Razburjena se obrne v stran. »Gospodine, ne bodite prožajični, ne jezite me! Kaj meni do daljave; zabavala sem se izvrstno, izvrstno!«

Kako je Bogorodica uslišala ubogo ženico.

Uboga ženica! Stara je in sključenega telesa vzpričo premnozega teškega dela; a glej, kako se jej zabliska oko, kak up ji prešine srce, če pogleda sina — krepkega, lepega mladeniča! Delal je pa tudi za tri in mamico je ljubil in spoštoval.

Vojna se vname, in že od nekdanj so jemali k vojakom take mladeniče.

Žena je ostala sama, oplenili so jo jedinega veselja. Hitela je k županu in h gosposki, češ, da je to krivica: »dajte mi sina!«

A zaman; najsi je še tako jokala, prosila in moledovala — niso ji mogli ali hoteli pomoči.

Ker ji hudobni ljudje niso hoteli pomagati, obrnila se je z vernim srcem do bogorodice. Vsaki dan že je zarana hodila v cerkev ter pred oltarjem matere božje molila in molila; a niti matere božje njene goreče prošnje ne ganejo.

Necega jutra, ko je klečala v cerkvi pred oltarjem matere božje ter molila za svojega ljubljenca, katerega le še, ni bilo od vojakov, šine ji pregrešna misel v glavo. Splazi se na oltar bogorodičin ter ji vzame iz lesa izrezljanega Jezuščka iz naročja in ga postavi nekamo v kot.

— »Sedaj pa še ti skusi, kako je, kadar materi vzemo otroka!« je kljubovaje izustila v svoji priproščini.

In glej, sedaj se je usmilijo nebesa!

Župan je sporočil dogodbico, ki je razburila vse vernike, svojim predstojnikom; prišla je celo do cesarskega dvora, in — cesar sam je vrnil ubogi ženici sina.

Si ro ta.

Spisala Márica.

(Konec.)

IV.

Ida je prodala vse pohišje in šla k prijateljski rodbini Donatovi v mesto, da si tam preskrbi primerneга posla.

Dasi so bili ž njo vsi prav ljubeznjivi, zdelo se ji je vender, da jo zbada vsaki grižljej kruha, in bilo ji je neizrečno hudó, da mora živeti ob njih dobroti, dasi je dobro vedela, koliko je storil njen oče nekđaj zanje.

Imeli so hčer njene starosti, in kot mali deklici sta bili nerazdružni prijateljici. Radi neke otročje malenkosti sta se bili sprli, in pozabiti si nista mogli nikdar ter si ostali druga drugi tuji, hladni. Sedaj je pri Donatovi Luciji prevladalo sočutje, in bili sta si zopet dobri. Ida ni omenila nikomur svojega namena, ki ji je rojil še vedno po glavi; čakala je le prave prilike, da se pokaže ravnatelju dramske družbe.

»Via nuova, št. 24. III. nadstropje,« je ponavljala sama pri sebi, hodeč iz ulice v ulico. Naposled je tu: glej ta hiša je, in ona je že v veži.

Prekrižala se je nehote, prestopivši prag, in na stopnicah pred vrati, nad katerimi je bil pribit list z usodnim imenom, prekrižala se je trikrat in ponavljala nagovor, katerega si je bila napravila zanj.

Zvoni; grlo ji je suho, noge se ji šibe. Čuje korake — klak! in pred njo stoji debeluhasta dekla.

— »Gospod Tivi?«

— »Je doma, prosim, vstopite!«